

PRIZOR IZ MONTAŽNE SOBE

Na snemanju filma Plan B

URŠKA KOS

Po enem letu sem spet v montaži. Ko sem lani spomladi začela s pripravami na snemanje, si nisem mislila, da se bo izdelava filma raztegnila čez dve leti. A žal nam jo je poleti že prvi snemalni dan zagodlo vreme, ki nam je nagajalo vse do konca snemanja in plan se je sesul. (Precej ironično, če pomislim, da je delovni naslov filma Plan B ...) Prišli so hladni, deževni jesenski dnevi in ni nam preostalo drugega, kot da zadnjih nekaj snemalnih dni posnamemo na začetku letošnjega poletja. Zdaj se torej vsako jutro pred mojimi očmi nizajo prizori filma, ki počasi dobiva končno podobo.

Tako kot vedno, ko gledam filme, pri katerih sem sodelovala, se mi tudi tokrat dogaja, da mi slike, ki se vrtijo pred menoj, priključijo v spomin prizore s snemanja. To niso zgolj tehnični spomini o tem, kje in kdaj smo snemali, bolj kot tega se spominjam, kako smo se takrat imeli in kakšno je bilo vzdušje v ekipi. Film si lahko vedno znova ogledamo, ga ponavljamo, a hkrati je tako zelo enkrat in neponovljiv. Že res, da lahko na snemanju ponavljajš in spreminjaš kader, a tisto, kar kamera zabeleži, ostane za vedno in je neponovljivo. Ker je to, kaj posname, odvisno od mnogih dejavnikov, ki so takšni samo tisti trenutek, predvsem pa je odvisno od te »kemije«, ki se razvije med ljudmi. In režiser mora biti dovolj senzibilen, da začuti to

energijo in jo čimbolj izkoristi v prid filma. Filmska ekipa je kot cirkuška družina, ki določen čas preživi skupaj na lokaciji in po snemanju ter ustvarja to edinstveno predstavo/film. Vsa mala in velika veselja ali žalosti, ki jih vsak prinese s seboj na snemanje in jih potem vsi skupaj doživljajo, vplivajo na prizore pred kamero. Tudi zaradi vsega tega se vsakič znova z veseljem pridružim kakšni »cirkuški družini«, pa čeprav nisem vedno režiser.

Če se spomnim samo nekaterih prizorov s snemanja svojega prvega celovečernega filma (npr. kako si je ena od glavnih igralk že prvi snemalni dan zvila nogo in smo naslednji dan precej improvizirali, kako je v neki vasi prišel fantek s kupom knjig, misleč, da naš bibliobus obratuje in potem presenečeno ter zvedavo opazoval snemanje filma, pa vse tiste rojstnodnevne torte, male in velike ljubezni, ki so vzklike, in še bi lahko naštevala), so prizori, ki se mi največkrat prikažejo, tisti, ki so vezani na Veroniko. Eno izmed mojih ljubih prijateljic in tisto, ki je sploh »zakrivila« ta film, saj je napisala scenarij in me povabila k sodelovanju. Že v prvem tednu snemanja se je namreč zgodilo nekaj povsem nepredstavljivega in tako zelo groznega, nekaj, kar je zaznamovalo tako mene kot tudi vso ekipo, ki mi je prijazno stala ob strani. Veronika je doživela hudo

prometno nesrečo in se, žal, nikoli več ni prebudila. Bil je hud šok in nad nas se je zgrnila velika žalost. Takrat sem se zavestno odločila, da bomo s snemanjem kljub vsemu nadaljevali, saj je to edino prav; da končam film tako, kot sva si z Veroniko na začetku zamislili. Vsaka večja prekinitev bi namreč naredila več škode kot koristi. Ni bilo lahko. Ves čas do konca snemanja, pa tudi zdaj v montaži, sem imela pred očmi prizore z Veroniko, ki je včasih s posnetim zadovoljna in vesela, da so njeni liki zaživi, ali pa mi jezno reče tisti njen »a, veš kaj!?!«, ko sem kakšno stvar naredila po svoje. Ker je Veroniko že od začetka skrbelo, ali bo na koncu film videti tako, kot sva hoteli, se predvsem trudim, da to dosežem. Po nekaj testnih ogledih mislim, da mi je uspelo, da bi bila z videnim zadovoljna – kaj pa bodo rekli gledalci, je že druga zgodba.

In tako so torej vsi ti moji lepi in žalostni prizori, tisti delci, ki se zlepijo v celoto in sestavljajo moj film, moje življenje.